

Erdei-Szabó István

Egy barátság története

Szivárványos szemmel szédülök a színek ragyogásába; rozsdabarna, rózsaszín, bíborvörös mindenütt. Mintha most látnám őket először és utoljára, mintha tekintetem előtt születnének, dobognának. Mintha egy csodálatosan fényképezett filmen kóborolnék, az érzékek meztelen bódulatában – egy múlandó varázslás bársonymezején.

Tündöklő csillagok bukása ébreszt a suhanások és bújócskák bokrai közül. Egy pillanat alatt leszek fegyvertelen és kiszolgáltatott; hihetetlenül fáradt és sebezhető. Iménti kedvem s ragyogásom tovatűnő idill csupán.

A tarkóimig érő sötétben boldogok a fák, s ragyognék én is az ő örömeikben. Barátságunk: tenger és tengerpart találkozása. Igazából nem tudunk egymásról, így hát ez a tiszta bizonytalanság köt össze legerősebben.

Azt hiszem, ha rájönneek mindennapi csalásaimra, gondolkodás nélkül hátat fordítanának. Ettől a 360 fokos fordulattól félek mostanában.

Szeged, 1979. október 19.

Eső

Eső. Már harmadik napja. Áznak a tetők, fák, madarak. Áznak az utak, utasok, csavargók, a vándorköszörűsök. Ázik a virág a föllobogózott téren – kiszolgáltatottságában is gyönyörűen.

Ázok én is, itt a tavasz gyémántos kapujában, a tündöklő arcok meghatározhatatlan közelségében, a káprázat évszakában.

Az eső átváltozásokra képes: kegyetlen-kitartó és konokul kedves is tud lenni, „aranyat érő”, ahogy a néplélek nevezi, meg negyvennapos és ki tudja, még milyen.

De nem törődik velem, nem érez, nem lát, nem hall, csak hull. Zuhog, zúdul, szakad, ömlik véghetetlenül. Eső. A föld, a termények anyácskája, jótevője, dajkálója, fűrésztő bábája. Eső. Mindenre és mindenkire. Megtisztítja a betont, ráncosítja a földutat, náthával kárhoztatja öregapámat, anyámat a szoba félhomályába parancsolja.

Eső. Megpróbál és provokál. Megszégyeníti és álmosít. A legnagyobb tolvaj és rongáló. Ím a vizek arcát is összegyűri, a mélyben úszkáló halakat is megzavarja, bogarakat sodor el, ártalmatlanná teszi a madarakat: ázott rongydarabok a verebek.

Eső. Már harmadik napja. Vagy ki tudja, mióta? Egybe-mossa szíveinket, csak alá kell állni. Megszabadít bennünket. Alkossunk kört! – motyogom az eső alatt, miközben bezáródnak ablakok, zsaluk, vaskapuk.

S még azután is sokáig állok az eső csöndszívében, egészen addig, hogy már bőröm alatt is esőt érzek.

Éjszaka

Éjszaka. Ülök a félelmetesen pontos csöndben, félhomályban, az utcai lámpa sejtelmes derengésében. Megnőnek az árnyak, árnyékok, megnő a félelem karja; a rettegés ujjai kaparásznak arcomon, készülődő ráncaimat, a ráncok árkait keresik- készítik elő.

Éjszaka. Mintha egy sötétkamrában ülnék időtlen idők óta – előhívhatatlan film a remény. Nincs kijárata ennek az éjszakának; befalazott alagút, innen se Hold, se csillag nem látszik. S mintha magassága és mélysége sem volna, eleve kudarcra ítélt a menekülés. Szív- és torokszorító félelemmel tart fogva ez az óceán-éjszaka. Tudom: bármikor elérhet egy hullám, s hiába húzódomok emlék-hátországomba, képzelet- birodalmamba, ott is elér ez a kibeszélhetetlen, mérhetetlen remegés. A remegés, amelyet fizikailag, fiziológiailag is érzek, mégis megfoghatatlannak, érthetetlennek tűnik számomra.

Éjszaka. Cella-éj. Félelem-ország. Almamagház-csönd. Verejtékszág, visszafojtott köhögések, szájpadráshoz tapadó nyelv. Éjszaka. Bogarak, rovarok suhogása, surrogása, fénybe bóduló lepkék hiábavaló röpdősése. Éjszaka. Sejtelmes, furcsa árnyak, léptek fölérősödő dobogása a dobhártyámon, s valami végeérhetetlen monológ: suttozások, sűgások, telefonbeszélgetések eltördelt foszlányai, veszeke-dések utáni kiengesztelődések, hullámzó sírások, pattogó-szikár szavak.

Éjszaka, éjszakáim: föltérképezhetetlen félelem-tartalékkal méhükben. Vajon hány éjszakát élek még túl, amíg befogad a vizek mélyének föltörhetetlen csöndje?

Bucsa, 1992. június 22.